

מהבית המשפחתי לבית הלאומי

תארו לכם, שהשיפוצניק מפנה אתכם אל הרב. נכון שהזמנתם אותו כדי לפתור את בעיית העובש בקיר, אבל למעשה זה עניין בין המשפחה שלכם לבין הקב"ה, הרב הוא הכתובת או הכהן.

פרשת צרעת הבתים, בפרשתנו, מצליחה להפתיע. איך כתמים על קירות הבית קשורים להתנהלות הבין אישית שלנו?

מסתבר, שצרעת הבתים היא שלב ראשון, המזהיר לקראת נגעי צרעת הגוף. אם נזכה לתקן את יחסי האנוש שלנו כבר כאשר הנגע פוגע בקירות, לא יהיה צורך לפגוע בגוף עצמו.

בפרשתנו מדובר בבית הפיזי. בהמשך ספר ויקרא הנושא יהיה הבית המשפחתי: "כִּי אֶת כָּל הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵל עָשָׂה אֲנִשִּׁי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם וַתִּטְמָא הָאָרֶץ. וְלֹא תִקֵּא הָאָרֶץ אֶתְכֶם בְּטִמְאָכֶם אֲתָה כְּאֲשֶׁר קָאָה אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם".

מי שביתו איננו מבוסס על התנהלות שבקדושה, מסכן את זכותו לגור בארץ הקדושה. ובפן החיובי: מי שמתנהל בקדושה, מקדם בכך גם את הקיום הלאומי בארץ.

התורה וארץ ישראל שלובות. הרב מרדכי אליהו הצביע על קשר סמנטי: המילה "מורשה" בתורה מתייחסת אל התורה עצמה, וגם אל הארץ. שני הערכים האלה מתחילים בכפייה: את התורה ה' נתן באופן כזה ש"כפה עליהם הר כגיגית" ואילו בארץ ישראל ה' העניש במיתה אלו שסירבו לעלות ממצרים לארץ ישראל במכת חושך.

גם הרצון לקשר עם התורה, כמו ארץ ישראל מתפתח בשלבים. בקבלת התורה סיום התהליך היה בשושן הבירה - "קיימו וקיבלו היהודים עליהם ועל זרעם". ואילו לגבי ארץ ישראל, מסירות הנפש על הגנת הארץ ועל כיבושה, מימי יהושע בן נון ועד ימינו במלחמת חרבות ברזל, היא הוכחה ניצחת להחלטה הרצונית להידבק בארץ מבחירה.

השבת, ה' באייר, הוא יום הקמת והכרזת המדינה היהודית בארץ ישראל. כשאנחנו מציינים זיכרון ועצמאות בימים בהם אנו סופרים לקראת קבלת תורה בכפייה, ברצון ובאהבה, כך בקבלת התורה של הפרט, כך בקבלת הנחיות הקדושה של התורה כמשפחה, וכך בבחירה למסור את הנפש על אהבת הארץ, כפרטים, כמשפחות וכציבור.

הרבנית חוה כוכב (מנסבר)

מרצה במכללת חמדת הדרום, מנחת הורים וזוגות וחברת בוחרים במשפחה

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם